

Ovre fra denne nye og barnlige Verden, hvor Jenny Lind sikkert allerede havde naaet til at blive grundig mæt af For-
gudelse, fløj saa i 1851 som en Løbeild gennem Sangerindens
Fødeland den for alle hendes naive Venner saa forbløffende
Underretning, at dette „himmelske Væsen“, som de udtrykte
sig, i Boston havde giftet sig med en ganske ubekjendt jødisk-
tysk-amerikansk Pianist. Fra nu af var Fru Jenny Lind-Gold-
schmidt næsten fuldstændig tavs i hele Resten af sit Liv —
femogtredive Aar. Hun tilbragte det meste af denne lange
Tid paa en Villa tæt ved London — snart næsten ganske
glemt af den Verden, der havde været fuld af hendes Ry.

II.

Hvorledes kom dog denne pludselige Tavshed, der vakte
hendes beundrende Samtids Forbavselse og Sorg, hvad var
Grunden til denne forsagende Svigten af hendes over alt andet
elskede Kunst, denne frivillige Selvbegravelse i levende Live?
Var det Kjærlighed til en Mand, der fordrede dette Offer,
som førte hende til denne Beslutning? Jeg tror det næppe.
Jenny Linds Kjærlighed hørte sikkert ikke til den *kraftige*
Art, hun siger en Gang om sin Kunst, at den var hendes „første
og sidste og reneste Kjærlighed“, og hun havde desuden før
én Gang brudt med en Mand for en Fordrings Skyld, der
stilledes til hende, da hun, i London forlovet med en ung
Englænder, Søn af en engelsk Prælat, pludselig brød Forbin-
delsen, fordi han nægtede at indgaa Ægteskabskontrakt med
hende. Kun en Kvinde, der elsker sit Kald højere, end hun
kan elske nogen Mand, formaar at bryde en Kjærlighedsfor-
bindelse for en Grundsætnings Skyld.

Jeg tror tværtimod, at Fru Lind — som naturligt var —
har udøvet den bestemmende Indflydelse paa sin Ægtefælles
Aandsretning; *Pianisten* Goldschmidt er nemlig, saa vidt jeg
ved, kun bekjendt for nogle faa kirkelige Kompositioner, Ora-
torier o. desl. og for, sammen med en Englænder, at have
udgivet en engelsk Koralbog, der for Resten med Hensyn til
ren og smuk Harmoniseren er en af de bedste, som over-
hovedet haves. Nej, Grunden til Jenny Linds hurtige Tilbage-
træden var ikke nogen ydre; den laa dybt i hendes egen
Natur.

Der findes som bekjendt endnu en Del gamle Violiner,
med uhyre Omhu sammenføjede af gamle Mestre i Musikens
Barndomsalder; den Slags Violiner laver man ikke mere; de
have en Tone saa fyldig, rig og ren, saa klingende og syn-
gende, at, hvem der én Gang har hørt et saadant Instrument,
ham skurre alle nyere Violiner i Øret. Man siger, det er
Resonansbunden, der er det mærkelige ved dem. Slig en